

Від автора

Раптова втрата — це як обірвана нитка. Були якісь стосунки, стосунки з тим, кого вже нема. Розтріпані життєві кінчики Тома, матері і брата померлого інстинктивно, щоб вижити, шукають, такий самий обтріпаний кінчик іншого, щоб з'єднатися. Інший стає синонімом того, кого вже немає: брата, сина, коханця. Для Тома ця жалоба — втрата орієнтації, брехня стає істиною, а стусани перетворюються на ласки.

Коханець, товариш, син, брат — цей безіменний мрець не залишив у спадщину нічого, окрім нестійкого плетива неправдивої істини, яка, згідно з його власними записами, була неодмінною умовою для виживання. Якимось у цьому селі один молодий хлопець розчавив іншого молодого хлопця, який кохав іншого. Ось така антична трагедія, яка багато років по тому наздогнала і втрутилася в безневинну долю Тома.

Підлітковий вік — той період, коли особистість дитини розвивається в особистість дорослої людини. Розвиток починається зі статевої зрілості і завершується зрілістю соціальною. Саме на цьому вирішальному етапі існування диктує нормальності найбільш спустошливий для тих, хто знаходиться на її узбіччі.

Щодня молоді гомосексуалісти зазнають нападів на шкільних подвір'ях, вдома, на роботі, під час заняття спортом, як у місті, так і в селі. Щодня стають жертвами образ, остракізму, насильства, знущань, принижень, поборів, ізоляції. Їх б'ють, ранять, ганьблять, топчуть, знищують. Деякі витримують, інші — ні. Дехто стає містифікатором власного життя, а дехто — посміховиськом. Презирство до гомосексуалістів не залишилось в минулому, як декому хотілось би думати, особливо тим, хто втомився про це чути, або тим, хто, як і більшість, переконані, що якщо проблему обговорюють в медіа, то хтось нею займається.

Цим перекладом українською я хочу віддати належне усім тим, хто зробив можливим політичний і соціальний поступ цієї великої країни у справі захисту прав ЛГБТ. Знаю, ще багато належить зробити. Повсюди залишаються глибоко вкоріненими забобони. Мені відомо, що радикали і консерватори скоюють акти фізичного та вербального насильства над особами та об'єднаннями геїв і лесбіянок. Цим виданням п'єси я хотів би нагадати читачам про відвагу тих героїв, які перебувають в тіні, і завдяки кому Україна стала єдиною пострадянською країною, що змогла досягти такого рівня захисту прав людини.

Я довго шукав назву для п'єси. *«Виробництво синонімів»*, *«Наречена смерті»*, *«Ліс для койотів»*, *«Краса брехні»*, *«Хлопець-вдова»*. Врешті-решт, я зробив вибір на користь *«Том на фермі»*. Легка назва, але, як і вся п'єса, вона оманлива.

Я пробував різні щасливі кінцівки, але твори, що несуть примирення у своєму

вирішенні, роблять нас безвідповідальними перед лицем рішень і конфліктів. Вони складені з висновків для одноразового вжитку.

Ось, приміряйте, таке речення: Дослухаймося до любовних страждань, кожен здатен зробити щось, трішки, дещо, щодня.

Перш ніж навчитися кохати, гомосексуалісти вчаться брехати. Ми всі — мітомани.

Мішель Марк Бушар